

„Slyšela jsi to?“ Vykřikl Valtr směrem ke kuchyňským dveřím, „ona řekla *pípa*. Je to opravdu pták.“

Týna přispěchala do pokoje.

„Řekla *pípa*? *Pípa*? Ona zkouší říct *táta*! Ty jsi jí to předříkával? Ona říká *táta*!“

Poštołka si sedla na zem. Hlavička jí zase zrudla. Týna a Valtr ji **pozorně pozorovali**. Něco se tam vevnitř připravovalo. Balónek s písmeny uvnitř měl každou chvíli vybuchnout. Vydechnutí

- A. Viegeltje se posadila na zem. Bylo vidět, jak se o něco snaží. Tine a Warre se na ni dívali, jak jí tvářičky samou snahou zčervenaly. V hlavičce se jí motala/míchala písmenka jako v písmenkové polévce. A najednou žbluňk!
- B. Poštołka si sedla na zem. Hlavička jí zase zrudla. Týna a Valtr ji zvědavě pozorovali. Něco se chystalo. Balónek s písmenky, který každou chvíli vybuchne. Vydechnutí ve formě slova.
- C. Viegeltje se posadila na zem. Tine a Warre se dívali, jak jí tvářičky (samou) námahou zčervenaly. Něco se chystalo. V hlavičce se jí motalo klubičko písmenek, z kterého nakonec upletla slovíčko. A pak to přišlo.
- D. Ptáčátko se posadila na zem. Hlavička jí zase zrudla. Tine a Warre pozorně přihlíželi. Na něco se uvnitř chystala. Vypustit balónek plný písmen. Závan vzduchu ve formě slova. Blížilo se to. Úplně se napnula. Ano, tady je to.

„Míma!“/ “Mimi!”

v podobě slov.

Už to přišlo. Napnula všechny svaly. Ano, už to bylo tady.

„Míma!“

„Slyšel jsi to? Slyšel jsi to?“ Zajásala Týna, „ona řekla máma! Jen jí to ještě úplně nejde.

Poštołka opakovala nová slova pořád dokola.

„Pípa, míma!“

Celý den.

A šlo jí to čím dál tím snáz.

„Pípa. Mima. Pipa. Mima. Pipa. Mima. Pípa.“

Za dva dny, tak okolo čtvrté, když byla Týna doma sama a venku foukal vítr a byl čtvrtek, řekla Poštolka zničehonic: „Mám chit' na chliba s marmilídí.“

„Co to říkáš?“ Podivila se Týna.

„Mám chit' na chliba s marmilídí.“

„Rozumím. Já ti rozumím.“ Vykřikla Týna. Vyběhla do kuchyně a namazala chleba tlustou vrstvou marmelády. Taky přitom zamazala kousek kuchyňské desky a své prsty. Pořádně olízla nůž, takže tváře měla červené a lepkavé.

Potom chleba co nejlidněji nakrájela na malé kousky a krmila Poštolku po soustech.

„Tak ty mluvíš,“ řekla, „To je ale štěstí. Ale zatím je to jen takové žvatlání, protože neumíš říct é. Není to marmilídí ale marmeláda, s é. Řekni: éééééééééééééééééééé.“

„Í,“ řekla Poštolka „í.“

„Kdepak, je to é.“ Namítla Týna, „éééééééééééééééééééé.“

„Í,“ řekla Poštolka

„Tak zkus ú, úúúúúúúúúúúúúúúúúúúú.“

„Í,“ řekla Poštolka

„A teď zkus ó, óóóóóóóóóóóóóóóóóóóó.“

„Í,“ řekla Poštolka

„A zkus á, áááááááááááááááááááá.“

„Áá,“ řekla Poštolka

„Ano, výborně.“ Vykřikla Týna, „tak je to správně. Ale teď éééé.“

Poštolka už nic neřekla.

„Dokážeš říct své jméno?“ zeptala se Týna.

Poštolka nic neřekla.

„No tak, jenom jednou: Poštolka, Poštolka, Poštolka. Zkus to říct, jinak nedostaneš žádnou marmeládu.“

„Piš-piš-pištilka,“ řekla Poštolka

Ten večer se Valtr opět vrátil domů se svým atlasem ptáků a s dalekohledem v rukou.

„Cvičili jsme,“ řekla Týna. „Neumí říct é ani ó. Nedokáže vyslovit svoje jméno. A to takhle dál nejde, Valtře. Když totiž neumíš vyslovit své jméno, neumíš ani říct, kdo jsi. Říká *Pištilka* místo Pošťolka. Musí se tedy jmenovat Pištilka.“

„Aha,“ zarazil se Valtr. „Souhlasím. Bude se muset jmenovat Pištilka.“

Odted' se jmenovala Pištilka.

Hanka

„Slyšelas to?“ zavolal Warre směrem ke kuchyňským dveřím. „Řekla *títí*.“

Tine přiběhla do pokoje.

„Řekla *títí*? *Títí*? Tak to se snaží říct *táta*! Zopakovala to po tobě? Říká *táta*!“

Andulka se posadila na zem. Obličej jí zase zčervenal. Tine a Warre na ni se zájmem koukali. Něco se chystalo. Balónek písmenek – jen prasknout. Obláček vzduchu ve tvaru slova.

A pak to přišlo. Byla celá napjatá. Ano, v tu chvíli se to stalo.

„Mímí!“

„Slyšíš? Slyšíš?“ zajásala Tine. „Řekla *máma*! Ale to *á* je pro ni ještě těžké.“

Andulka opakovala.

„Títí! Mímí!“

Celičký den.

S každým zopakováním jí to šlo snáz.

„Títí. Mímí. Títí. Mímí. Títí. Mímí. Píp.“

A o dva dny později, asi ve čtvrt na dvě, když byla Tine sama doma, a venku vál vítr, a byl čtvrtek, řekla najednou a z ničeho nic: „Chtili bych chlibi s mirmilidi.“

„Co to povídáš?“ zeptala se Tine.

„Chtili bych chlibi s mirmilidi.“

„Rozumím tomu! Rozumím!“ zakřičela Tine do větru/vykřikla Tine. Vběhla do kuchyně a namazala chleba s marmeládou. Taky si přitom zamazala prsty a kousek kuchyňské linky a nůž olízla tak urputně, až měla tváře celé červené a ulepené.

Potom, tak klidně jak jen dokázala, nakrájela/rozkrájela krajíc a kousek po kousku Andulku krmila.

Potom, tak klidně jak jen dokázala, nakrájela chleba/krajíc na malé kousky a krmila Ptáčátko sousto po soustu.

„Ty, mluvíš,“ radovala se, „to je ale štěstí. Ale pořád je to jen takové žvatlání, protože ještě neumíš á. Není to mirmilídi, ale marmeláda, s á. Řekni: áááááááááááá.“

„Í,“ řekla Andulka, „í.“

„Ne, je to á,“ zopakovala Tine, „áááááááááááááááááááááá.“

„Á,“ odpověděla Andulka.

„Řekni é, éééééééééééééééé.“

„Í,“ řekla Andulka.

„Tak zkusíme ú, úúúúúúúúúúúúúúúú.“

„Í,“ Andulka na to.

„A co ó? Óóóóóóóóóóóóóóóóóóóóóó.“

„Ó,“ opakovala Andulka.

„Ano, přesně tak/výborně, správně!“ zvolala Tine, „Tak je to správně. A(le) teď (to) ééééé.“

Andulka už (ale) nic neříkala.

„Umíš říct svoje jméno?“ zeptala se Tine.

Andulka neodpověděla.

„Prosím, jenom to zkus: Andulka, Andulka, Andulka. Řekni to, nebo už nebude žádná marmeláda.“

„A... A.... Andílka,“ zkusila Andulka.

Ten večer se Warre vrátil domů se svým atlasem a dalekohledem.

„Dneska jsme procvičovaly mluvení.“ Hned na něj Tine/spustila Tine. „Neumí říct u a e. Takže neumí vyslovit svoje jméno. A to přece nejde, Warre, protože když neumíš říct své jméno, nemůžeš říct, kdo jsi. Řekla Andílka místo Andulka. Takže se bude muset jmenovat Andílka.“

„Aha,“ podivil se Warre, „dobře tedy. Tak se bude jmenovat Andílka.“

A tak od té doby jí říkali Andílka.

6.

„Počula si to?“ zvolal Warre smerom ku kuchynským dverám, „povedala titi. Je to naozaj vtáčik.“

Tina bola okamžite naspäť v izbe.

„Povedala Titi? Titi? To sa pokúša povedať tata! Predriekol si jej to? Povedala tata!“

Páperie sa šla usadiť na zem. Tvárička jej opäť sčervenela. Tina a Warre sa nedočkavo prizerali. Vo vnútri sa niečo dialo. Chcel odtiaľ vyletieť balónik plný písmen. Vánok vo forme slova.

Vyšlo to. Boli celý napätí. Áno, už to vyletelo.

„Mimi!“

„Počuješ? Počuješ?“ zajasala Tina, „hovorí mama! Ale písmeno á je pre ňu asi ešte ťažké.“

Páperie stále dokola opakovala.

„Titi! Mimi!“

Tak to šlo celý deň.

Išlo jej to čím ďalej tým lepšie.

„Titi. Mimi. Titi. Mimi. Titi. Mimi. Cíp.“

O dva dni, okolo štvrt' na dve, bola Tina sama doma. Vonku fúkal vietor a bol štvrtok, keď tu zrazu z ničoho nič Páperie povedala: „Chcim chliebík s likvírím.“

„Čo to hovoríš?“ spýtala sa Tina.

„Chcim chliebík s likvírím.“

„Už ti rozumiem! Už (ti) rozumiem!“ skríkla Tina

Zbehla do kuchyne a na chliebík natrela hrubú vrstvu arašidového masla. Od lekváru bolo všetko. Mala ho na prstoch a bol aj na kuchynskej linke. Nôž olízla tak prudko, až jej zostali mazľavé líca.

Potom čo najpokojnnejšie nakrájala chliebík na malé kúsky/kocočky/kocky a kúsok po kúsku ju krmila.

„Ty rozprávaš“ vzdychla si, „aké šťastie. Ale stále je to také bľabotanie, lebo nehovoríš á. Nie je to irišidiví misli ale arašidové maslo, je tam á. Povedz: áááááááááááááááá.“

„I,“ povedala Páperie, „i.“

„Nie, je to á,“ odvetila Tina, „áááááááááááááááááááááá.“

„I“ zopakovala zase Páperie.

Ján, „Počula si to?“ zakričal Warre do kuchynských dverí. „Povedala pipí. Je to ozajstný Brabec.“

Tine sa ponáhľala do obývačky.

„Povedala Pipí? Pipí? To potom skúšala povedať papa! Si jej to vyslovoval? Povedz papa!“

Brabča sa posadilo na dlážku. Hlávka jej očervenela. Tine a Warre dychtivo prizerali. Niečo sa tam vo vnútri tvorilo. Bublina plná písmen, čo o chvíľu praskne. Prúd vzduchu vo forme slova.

O chvíľu prišlo. Z celej sily sa snažila. A bolo to tu.

„Mimí!“

„Počuješ? Počuješ to?“ zviskla radosťou Tine, „povedala *mama!* S áčkom má ale stále ešte problémy.“

Brabča stále opakovalo.

„Pipí! Mimí!“

Celý boží deň.

Stále ľahšie jej to išlo vysloviť.

„Pipí! Mimí! Pipí! Mimí! Pipí! Mimí! Píp!“

A o dva dni neskôr, vo štvrtok, tak asi o štvrt' na dve, keď Tine bola sama doma, a vonku dul vietor, vtedy celkom nečakane zo seba vyrazila: „Chcem chleb s lekvírom.“

„Čo si to tam šepolíš?“ spýtala sa Tine.

„Chcem chleb s lekvírom.“

„Ja rozumiem! Rozumiem!“ zakričala Tine oproti vetru. Rozbehla sa do kuchyne a natrela rožok hrubou vrstvou lekváru. Od lekváru bolo všetko. Lekvár mala na prstoch, časť sporáku bol potretý lekvárom a dokonca líca mala od lekváru hnedé a lepkavé ako prudko oblizla nôž.

Čo možno najpokojnejšie rozkrájala rožok na malé kocky a kúsok po kúsku ich dávala Vtáčatku.

„Ty rozprávaš,“ potešila sa, „to je radosť. Zatiaľ je to ešte také veru pipotanie, pretože nehovoríš áá. To nie je lekvír, ale lekvár, s áá. Povedz: áááááááááááááááá.“

„Íí,“ píplo Brabča, „íí.“

„Nie, to je áá,“ vyslovila Tine, „áááááááááááááááááááááá.“

„Íí,“ opakovalo Brabča.

„Povedz teda éé, éééééééééééééééééééééééé.“

„Íí,“ píplo Brabča.

„Tak povedz óó, óóóóóóóóóóóóóóóóóóóóóóóó.“

„Íí,“ prerieklo Brabča.

„Povedz teda úú, úúúúúúúúúúúúúúúúúúúúúúúú.“

„Úú,“ vyslovido Brabča.

„Áno, správne!“ zvolala Tine, „veľmi pekne. Ale teraz áááá.“

Brabča zostalo ticho.

„Vieš povedať svoje meno?“ spýtala sa Tine.

„Chytré, aspoň raz: Brabec, Brabec, Brabec. Nože povedz to, inak už viac nedostaneš žiadny lekvár.“

„B..., B... Bribec,“ komolilo Brabča.

V ten večer prišiel Warre domov zasa so svojím atlasom a ďalekohľadom.

„Cvičila som s ňou,“ začala Tine. „Nedokáže vysloviť áá a óó. Nevie povedať svoje vlastné meno. To takto nejde, Warre, pretože ak nevieš vysloviť vlastné meno, nemôžeš ani povedať, kto si. Povedala Bribec namiesto Brabec. Musí sa teda volať Bribec.“

„Hmm,“ zatiahol Warre, „áno. To sa potom naozaj musí volať Bribec.“

Od tej doby ju volali Bribec.

6. kapitola

„Počula si to?“ zvolal Warre cez dvere do kuchyne, „povedala *pípi*. Je to ozajstné Vtáčatko.“

Tine sa ponáhľala do izby.

„Povedala *pípi*? *Pípi*? To skúšala povedať *tata*! Zopakovala to po Tebe? Ona povedala *tata*!

Vtáčatko si sadlo na zem. Ale hlavička mu celá zčervenela. Tine a Warre sa pozorne prizerali. Vnútri sa niečo dialo. Bol to balónik plný písmenok, ktorý sa derie von. Závan vzduchu vo forme slova.

Už sa to blížilo. Bolo to úplne napäté. Áno, vtedy to prišlo.

„Mími!“

„Počuješ? Počuješ?“ zajasala Tine, „povedala *mama*! Ale to je ešte trochu ťažké.“

Vtáčatko ďalej rozprávalo.

„Pípi! Mími!“

A tak celý deň dokola.

Išlo to stále ľahšie a ľahšie von.

„Pípi. Mími. Pípi. Mími. Pípi. Mími. Pípi!“

A o dva dni neskôr vo štvrtok, tak okolo štvrt' na dve, keď bola doma len Tine a vonku dul vietor, z ničoho nič Vtáčatko náhle povedalo: „Chcem chlebík s irišdivým mislim.“

„Čo hovoríš?“ opýtala sa Tine.

„Chcem chlebík s irišdivým mislim.“

„Rozumiem! Rozumiem!“ zakričala Tine do vetra.

Utekala do kuchyne a natrela chlebík hrubou vrstvou arašidového masla. Spolu s ním natrela aj kúsok kuchynskej linky, aj svoje prsty a oblízala si ich tak zbrklo, že mala celé líca hnedé a lepkavé.

Potom čo najpokojnejšie nakrájala chlebík na malé kúsky a dávala ich Vtáčatku jeden po jednom.

„Ty hovoríš!“ povedala, „aké šťastie! Ale ešte je to len také drobenie, lebo nevieš povedať a ani o. Nie je to irišdivé misli ale arašidové maslo. Povedz ešte raz: aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.“

,Í' povedalo Vtáčatko, 'í.'

,Nie, je to aa,' povedala Tine, 'aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.'

,Í' povedalo Vtáčatko.

,Povedz ešte ee, eeeeeeeeeeeeeeeeeeee.'

,Í' povedalo Vtáčatko.

,Povedz ešte oo, oooooooooooooooooooooo.'

,Í' povedalo Vtáčatko.

,Povedz ešte uu, uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu.'

,Uu' povedalo Vtáčatko.

,Áno, výborne!' zvolala Tine, 'veľmi slušné. Ale teraz aaaaaaaa.'

Vtáčatko už nič iné nepovedalo.

,Vieš povedať svoje meno?' opýtala sa Tine.

Vtáčatko nepovedalo už nič.

,No tak, ešte raz. Vtáčatko, Vtáčatko, Vtáčatko, Vtáčatko. Povedz to, inak už nedostaneš arašidové maslo.

,V...V...vtičitki,' povedalo Vtáčatko.

V ten večer prišiel Warre domov zo svojím atlasom vtákov a ďalekohľadom.

,Trénovala som s ňou' povedala Tine, 'Nevie vysloviť á a é. Nevie povedať svoje vlastné meno. A to predsa nejde, Warre, veď keď nevieš vysloviť svoje vlastné meno, nevieš povedať kto si. Hovorí Vtáčitki namiesto Vtáčatko. Nemôže sa volať Vtáčatko.'

,Ó,' povedal Warre, 'tak sa môže volať napríklad Lily. Tam nie je ani á ani ó.'

Takže odvtedy sa volala **Lily**.

„Slyšela jsi to?“ zavolal Warre směrem ke dveřím do kuchyně, „řekla *típtíp*. Je to opravdu ptáčátko.“

Tine chtěla být zase rychle zpátky v pokoji.

„Řekla *típtíp*? *Típtíp*? Tak to se snaží říct *táta*!“

Učils ji to? Říká *táta*!“

Ptáčátko se posadila na zem. Hlavička jí zase zrudla. Tine a Warre pozorně přihlíželi. Na něco se uvnitř chystala. Vypustit balónek plný písmen. Závan vzduchu ve formě slova.

Blížilo se to. Úplně se napnula. Ano, tady je to.

„Mípmíp!“

„Slyšíš? Slyšíš?“ zajásala Tine. „Řekla máma! Ale *á* je pro ni ještě trochu těžké!“

Ptáčátko to opakovala stále znova.

„Tiptop! Mípmíp!“

Celý den.

Šlo jí to pořád lépe.

„Típtíp. Mípmíp. Típtíp. Mípmíp. Típtíp. Mípmíp. Píp.“

A za dva dny kolem čtvrt na dvě, když byla Tine sama doma a venku foukal vítr a byl čtvrtek, tak najednou, úplně zničehonic, řekla: „Ci líbí s misi.“

„Co jsi to řekla?“ zeptala se Tine.

„Ci líbí s misi.“

„Rozumím ti! Rozumím!“ vykřikla Tine. Spěchala do kuchyně a namazala chleba tlustou vrstvou másla. Zamazala si prsty a trochu i kuchyňskou linku a nůž olízla tak **vehementně/urputně**, že/až si ušpinila tváře.

Potom, tak klidně jak jen dokázala, chleba nakrájela na malé kousky a krmila Ptáčátko sousto po soustu.

„Ty mluvíš,“ řekla. „Takové štěstí! Ale je to zatím jen takové žvatlání, protože neříkáš/neumíš *á*. Není to misi, ale máslo, s *á*.“

„Řekni hezky: *áááááááá*.“

„*Í*,“ řekla Ptáčátko. „*Í*.“

„Ne, je to *á*,“ řekla Tine, „*ááááá*.“

„*Í*,“ řekla Ptáčátko.

„Tak řekni/zkus *éééééééé*.“

„Í,“ řekla Ptáčátko.

„Tak řekni óóóóó.“

„Í,“ řekla Ptáčátko.

„Tak řekni úúúúú.“

„Ú,“ řekla Ptáčátko.

„Ano, správně!“ zvolala/pochválila ji Tine, „moc hezky. Ale teď (to) áááááááá.“

Ptáčátko už neřekla nic.

„No tak, ještě jednou. Ptáčátko, Ptáčátko, Ptáčátko. Řekni to, jinak už žádné máslo nebude.“

„P, p, Ptíčítko,“ řekla Ptáčátko.

Toho večera zase přišel Warre domů s atlasem ptáků a dalekohledem.

„Učila jsem ji mluvit,“ řekla Tine, „Neumí á a é. Neumí říct svoje vlastní jméno. A to nejde, Warre, protože když neumíš říct své jméno, nemůžeš říct, kdo jsi. Řekla Ptíčítko místo Ptáčátko. Musí se tedy jmenovat Ptíčítko.“

„Ach,“ řekl Warre, „Tak dobře. Musí se tedy jmenovat Ptíčítko./Bude se tedy jmenovat Ptíčítko.“

A od toho okamžiku se jmenovala/jí říkali Ptíčítko.